

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

LÒNG DẠ ĐÀN ÔNG

Con đường từ dinh thự ĐờSơNa đến hoàng cung không xa, nhưng MaiAnh có cảm tưởng như xe chạy lâu lắm. Một phần vì nàng nóng lòng gặp lại người yêu, một phần vì người bạn đồng hành với nàng lặng im không nói, nên MaiAnh có cảm tưởng như một chuyến đi xa diệu vợi.

Hai người ngồi chung xe đối mặt với nhau mà không trò chuyện, vì mỗi người đều mang tâm sự nặng nề.

MaiAnh vì lời yêu cầu của NãPháLuân phải đến hoàng cung hát vào buổi ra mắt của tân Hoàng hậu với bá quan và ngoại giao đoàn. Tuy trong lòng nàng có chút rộn rã vì sắp gặp lại người tình Hoàng đế, nhưng đồng thời cũng vô cùng chua xót vì một chốc nữa đây nàng sẽ phải thấy cảnh người yêu bên cạnh người đàn bà khác.

Có ai gặp cảnh phụ tình mới thấu rõ nỗi đau đớn của nàng!

Cùng ngồi trong xe là ông hoàng Áo quốc tên LaRy, người mà MaiAnh mới quen cách đây ít hôm, trong chuyến theo dõi NãPháLuân trên đường đi đón công chúa ở làng Đônau. MaiAnh bị cảm nặng đã phải đi nhờ xe của ông ta để trở về BaLê.

Hôm nay nàng cũng đi nhờ xe của ông, vì ông là khách được mời. Còn nàng theo lệnh Hoàng đế phải đến hát và sở dĩ

MaiAnh đi quá giang xe ông cũng vì không muốn xuất hiện nơi đó một thân lẻ loi.

Lúc xe vào đến cửa hoàng cung MaiAnh mới lên tiếng:

- Ngài có điều gì lo lắng trong lòng sao mà trầm tư quá vậy?

Thân vương LyRy thở ra:

- Chiều hôm qua Hoàng thượng nổi trận lôi đình, tôi e bữa nay sẽ không dễ chịu lắm.

MaiAnh thắc mắc hỏi:

- Vì sao Hoàng thượng nổi giận?

- Ngài không vừa ý các đức Hồng Y, vì có một số không đến dự hôn lễ của Ngài ở giáo đường. Họ có vẻ chống đối cuộc hôn nhân này.

MaiAnh phân giải:

- Cuộc ly hôn giữa Hoàng thượng với Hoàng hậu Hoa Phi chưa được đức Giáo hoàng đồng ý, nên có lẽ cuộc hôn nhân mới chưa được chấp thuận chăng?⁷

Về mặt dầu dàu, ông hoàng LaRy thở dài:

⁷ Vào thời kỳ này thế lực của Toà thánh La Mã (Vatican) có ảnh hưởng rất lớn. Các vua chúa ở Âu Châu đều sùng kính và làm vừa lòng các Giáo-chủ và Đức Giáo-hoàng. Ngôi vị của họ có vững chắc hay không cũng do sự định đoạt của Giáo hội La Mã. Cho nên việc ly hôn của NãPháLuân nếu toà thánh chưa đồng ý, thì việc kết hôn với công-chúa Áo chưa kể đã thành lập.

- Quốc vương nước tôi vì thế yếu mà buộc lòng phải gả con gái cho Hoàng đế NãPháLuân, chớ đâu phải là điều mong muốn?⁸

Nhìn vẻ mặt buồn thiu của Thân vương Áo, MaiAnh thấy động lòng muốn nói vài lời an ủi, nhưng xe đã đến nơi.

Vì là xe của ngoại giao đoàn nên các Ngự Lâm quân đứng dàn chào một cách trịnh trọng.

Khi cả hai xuống xe thấy vô số xe của quan khách cũng đã tới nơi. Ai nấy ăn mặc sang trọng lần lượt tiến vào cung điện...

MaiAnh liếc mắt nhìn một lượt thấy có một số người nàng biết mặt. Bỗng nàng lưu ý một người đàn ông dáng dấp nhỏ thó, choàng một «cáp» màu hồng đỏ, đứng cạnh một tu sĩ mặc áo đen. Cả hai chuyện trò với sắc mặt khẩn trương như quên hẳn nhưng người chung quanh.

Người mặc áo choàng đỏ, đội mũ đỏ, dĩ nhiên là Đức Hồng y. Tuy vị này đứng quay lưng về phía MaiAnh, nhưng vóc dáng vô cùng quen thuộc, khiến MaiAnh chăm chú nhìn.

⁸ Công-chúa Áo tức Marie Louise, vợ của NãPháLuân, là cháu của hoàng-hậu Marie Antoinette, vợ của vua Louis XVI, (hai vị này bị quân nổi dậy chém đầu sau cuộc cách mạng 1789 của Pháp mà NãPháLuân cầm đầu). Khi NãPháLuân lên ngôi Đại-đế chiếm lấy và cai trị gần hết các quốc gia ÂuChâu, chỉ còn Áo và Anh chưa mất chủ quyền. Vì vậy muốn Áo cũng qui thuộc mình, NãPháLuân cưới công chúa Áo. Vua Áo vì sợ cường lực của NãPháLuân buộc lòng phải gả con.

Vừa lúc ông ta quay mặt lại để nói chuyện với một người đứng phía sau, MaiAnh cũng vừa thấy rõ mặt ông ta, buộc miệng gọi lớn:

- Cha!

Tiếng nàg quá lớn khiến mọi người nghe thấy cùng hướng mắt nhìn nàg... NhưngMaiAnh bất kể thiên hạ, bưng bả bước nhanh về phía người mà nàg vừa gọi «Cha», bỏ mặc ông Hoàng Áo bên cạnh ngơ ngác nhìn theo...

Người ấy chính là Cha GaThi, nghĩa phụ của nàg!

Bất ngờ gặp lại nghĩa phụ nỗi vui mừng trong lòng MaiAnh kể sao cho xiết? Nàg có cảm tưởng như thời còn bé ở SơTông, mỗi khi Cha trở về Anh, chân Cha vừa đặt lên cổng rào, nàg vừa thoáng thấy, liền chạy ra cửa nhảy thót vào lòng Cha bá vào cổ hun chụt chụt rất là thương yêu.

Hình ảnh ngày xưa gọi trong trí khiến MaiAnh bồi hồi cảm động, miệng cười mà nước mắt rung rung:

- Cha! Không ngờ gặp Cha ở đây? Con vui mừng quá!

Nàg chạy tới ôm chầm Cha GaThi sau câu nói. Cha GaThi cũng sững sốt trước cuộc hội ngộ quá bất chợt với MaiAnh. Cha cũng nghẹn ngào kêu lên:

- MaiAnh!

- Vâng! MaiAnh của Cha đây!

Cả hai ôm nhau mừng mừng tủi tủi... Một lúc Cha GaThi ngẩng mặt MaiAnh lên nhìn chăm chú rồi nói:

- Ta cứ tưởng ta đang nằm mơ, nào đâu là sự thật! Con xa cách ta không lâu mà nay trông khác hẳn, đẹp thêm và lớn thêm.

Cha vừa nói vừa hôn lên trán lên tóc nàng. Người tu sĩ mặc áo đen đứng bên cạnh vụt lên tiếng:

- Xin đức Giáo Chủ thứ lỗi cho tôi. Tôi xin phép lưu ý đức Giáo Chủ mọi người đang chăm chú nhìn Ngài.

Cha GaThi phớt tỉnh như không, đáp:

- Ai nhìn mặc ai! Ta gặp con ta, ta có quyền vui mừng chứ?

Rồi quay sang MaiAnh, Cha giới thiệu:

- Đây là Cha BíchTê, thư ký riêng của ta.

Cha nói với Cha BíchTê:

- Người đàn bà trẻ đẹp này chính là nghĩa nữ của ta đó.

Vì nổi vui mừng Cha quên mất việc MaiAnh có mặt tại đây. Chừng nhớ ra Cha lo lắng hỏi:

- Vì sao con có mặt chỗ này? Chồng con đâu mà lại đi chung với Thân vương Áo?

- Thừa Cha, con xin giới thiệu Cha người đứng đó là Thân vương LaRy AnTông.

Nàng nói từ xa, nhưng Thân vương LaRy nghe nói đến mình liền bước tới chào Cha GaThi. Dĩ nhiên chức vị của Cha bây giờ là Hồng Y.

MaiAnh sợ Cha GaThi hỏi lời thôi chuyện chồng con của mình trước người khác nên nhanh miệng nói:

- Con sẽ giải thích cho Cha rõ vì sao con có mặt ở đây, nhưng con sẽ nói ở nơi khác. Cha còn dự lễ ở hoàng cung phải không? Chốc nữa mình gặp lại.

Cha GaThi lắc đầu:

- Ta đi về ngay bây giờ. Hoàng đế không muốn thấy mặt các Giáo chủ, ta ở lại đây làm gì chớ?

Thân vương Áo xen vào:

- Theo tôi nghĩ, không phải Hoàng đế không muốn thấy mặt các Giáo Chủ. Chẳng qua Ngài còn giận vì sự vắng mặt của các Giáo Chủ ở giáo đường ngày hôm qua. Tôi e cơn thịnh nộ hôm nay sẽ không...

Cha GaThi cười nhẹ:

- Con thịnh nộ là chắc rồi! Bởi thế chúng tôi ở lại đây làm gì? Phần chúng tôi, rất tiếc không giúp ích gì cho Công chúa nước Ngài, vì hôn phối giữa NãPháLuân và HoaPhi chưa được toà thánh LaMã (Vatican) hủy bỏ.

Thân vương Áo tái mặt hỏi:

- Đức Giáo chủ nói như vậy có nghĩa là công chúa nước tôi chưa kể là đã kết hôn?

MaiAnh thấy hai bên khó có thể nói chuyện thân thiện với nhau về hôn nhân của Công chúa Áo, nên chen và nói:

- Thưa Cha, Cha cho con rõ hiện Cha đang ở đâu?

- Ta ở tu viện đường SaNét. Ta cũng vừa biết tin toà dinh thự ĐờSơNa của cha con thưở trước hiện do một ca kỹ nhân tình của NãPháLuân trú ngụ. Dĩ nhiên ta làm sao đến đó ở được?

Câu nói của Cha GaThi khiến gương mặt của MaiAnh đỏ bừng lên.

Trong lòng nàng vừa hồ thẹn, vừa lo âu, vì không biết một khi Cha rõ ca kỹ nhân tình của NãPháLuân là mình, Cha sẽ có thái độ nào? Cha có chịu đựng nổi khi biết nghĩa nữ của mình đã chọn một nghề không phải để cho dòng dõi quý tộc?

Nàng tuy mừng được gặp lại Cha GaThi, nhưng cũng biết rằng cuộc hội ngộ này sẽ có nhiều chua xót. Nụ cười gượng gạo trên đôi môi tái, nàng nói:

- Chiều nay con xin phép đến gặp Cha ở tu viện. Bây giờ con tạm mượn xe của Thân vương LaRy đưa Cha về trước.

Thân vương LyRy nghe nàng nói hết sức lúng túng, vì ông không muốn giao xe mình cho một vị Giáo chủ, sợ Hoàng đế

NãPháLuân biết được sẽ hạch tội mình. Nhưng MaiAnh khôn khéo nói:

- Chắc Ngài cũng rõ Đức Hồng Y là người rất cận kề Đức Giáo Hoàng? Việc ly hôn và kết hôn của Hoàng thượng cũng tùy thuộc ở Toà thánh LaMã phải không?⁹

Nghe MaiAnh nhắc nhở điều đó, Thân vương LaRy dù có sợ NãPháLuân cũng không dám làm phật ý một Giáo chủ Hồng y.

Thân vương gượng cười nói:

- Kính dâng xe của tôi để đức Giáo Chủ xử dụng.

Cha GaThi mỉm cười gật đầu thay cho lời nhận. Rồi Cha đưa tay cho ông hoàng Áo và MaiAnh hôn từ giã. Trước khi bước đi Cha nhả nhủ riêng với nàng:

- Ta chờ con chiều nay ở tu viện. À, con cũng nên biết, hiện ta không còn là Cha GaThi của con, mà là Giáo chủ Hồng y tên SanhLộ.

MaiAnh gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Nàng nhìn theo Cha cùng các Giáo chủ khác khuất bóng trong xe của ông hoàng Áo, lòng nhẹ bớt lo âu.

⁹ Vào thời kỳ này thế lực của Toà thánh La Mã (Vatican) có ảnh hưởng rất lớn. Các vua chúa ở Âu Châu đều sùng kính và làm vừa lòng các Giáo-chủ và Đức Giáo-hoàng. Ngôi vị của họ có vững chắc hay không cũng do sự định đoạt của Giáo hội La Mã. Cho nên việc ly hôn của NãPháLuân nếu toà thánh chưa đồng ý, thì việc kết hôn với công-chúa Áo chưa kể đã thành lập.

Bỗng nàng lưu ý sắc mặt thân vương LaRy buồn thiu, nói giọng hờn trách:

- Mọi người ở cung điện chứng kiến việc tôi giao xe cho một người mà Hoàng thượng xem như kẻ thù. Tôi tự hỏi, cơn thịnh nộ của Ngài sẽ ra sao?

MaiAnh thản nhiên đáp:

- Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ thường xuyên chớ nào phải lần đầu mà Ngài thắc mắc? Trong đời còn bao nhiêu chuyện phải lo, hơi đâu lo cơn giận dữ của ông ta?

Nàng nói như thế quả là bất lịch sự và vô tình với ông hoàng Áo! Chỉ vì trong lòng nàng còn trăm mối lo âu khác...

Cả hai bước vào nội cung, MaiAnh có cảm tưởng vô cùng xa lạ. Tuy lúc trước NãPháLuân đã đưa nàng vào đây, nhưng cung điện to lớn, nàng chưa có dịp xem hết. Nay vào chính điện mới thấy đồ sộ nguy nga. Hiện giờ quan khách đứng đây, MaiAnh vẫn cảm thấy lạc lõng vì gian phòng rộng mênh mông.

Bất ngờ có một người đàn ông tiến về phía nàng mỉm miệng chào.

Người ấy không ai khác hơn là DuRóc, cận tướng của Hoàng đế NãPháLuân! Ông ta chào MaiAnh và ông hoàng Áo rồi nói:

- Hoàng thượng cho vời Thân vương vào văn phòng của Ngài.

- Ngay bây giờ?

- Vâng! Xin Ngài đi ngay cho, Hoàng thượng đang chờ.

Thân vương LaRy tái mặt bước đi và không quên đưa mắt nhìn MaiAnh, ngụ ý rằng «chắc vì cái vụ cho mượn xe».

MaiAnh cũng đoán biết lỗi ấy là do mình gây ra, nên không thể để ông hoàng LaRy gán tội. Vì vậy nàng nói với DuRóc:

- Tôi nghĩ, chắc Hoàng thượng gọi Thân vương LaRy cũng vì việc cho Giáo chủ mượn xe. Lỗi này bởi tôi, tôi xin phép được theo vào để trình bày cho Hoàng thượng rõ.

DuRóc nói:

- Tôi không có quyền cho cô theo vào. Hoàng thượng gọi Thân vương vào thì chỉ ông ấy được vào thôi. Phần cô, tôi xin đưa cô tới ban nhạc.

MaiAnh nài nỉ:

- Xin ông hãy cho tôi được cùng vào. Tôi biết Hoàng thượng sẽ rầy oan Thân vương.

DuRóc làm lơ như không nghe câu nói của MaiAnh. Ông nói với Thân vương LaRy:

- Xin Ngài hãy vào văn phòng gấp đi. Hoàng thượng chờ lâu càng nguy cho Ngài.

Quay sang MaiAnh, DuRóc lạnh lùng nói:

- Cô hãy đi theo tôi.

MaiAnh vẫn chưa chịu đi, bướng bỉnh nói:

- Tôi muốn gặp Hoàng thượng.

- Cô sẽ gặp Hoàng thượng sau buổi hát. Đó cũng là lệnh!

Thấy DuRóc lạnh nhạt với mình, MaiAnh chua chát hỏi:

- Bữa nay có tân Hoàng hậu rồi, ông không còn thân thiết với tôi nữa phải không?

ĐuRóc đáp nhỏ:

- Đối với cô trước sau tôi vẫn thế. Có điều trong lúc này Hoàng thượng đang nổi giận cô và ông hoàng Áo, nên tôi phải vờ lãnh đạm để không bị vạ lây. Cô thông cảm cho tôi nhé?

MaiAnh cười buồn:

- Tôi không còn được Hoàng thượng sủng ái nữa, phải không?

ĐuRóc lặng thinh không đáp. Lúc ấy chợt có một giọng nói vang lên từ phía sau hai người:

- Ông Thống-chế cho tôi nói chuyện riêng với cô MaLộ một chút nhé?

MaiAnh và ĐuRóc cùng quay mặt lại nhìn...

Người vừa lên tiếng là Thân-vương TaLâyRăn. DuRóc mỉm cười, nhường MaiAnh cho ông ta rồi nói:

- Xin Ngài và cô đứng lẩn khuất ở đây, đừng đi đâu xa nhé? Hoàng-thượng sắp sửa ra đây.

TaLâyRăn cười tươi:

- Ta biết rồi! Ông yên lòng nhé?

Ông vừa nói vừa kéo MaiAnh đi về hướng cửa sổ và thì thầm với nàng:

- LaRy chắc sẽ khôn đốn về cái vụ nàng giao xe cho một Hồng-y. Người đó nếu không là thân quyến của nàng, chắc nàng không ép Thân-vương LaRy cho mượn xe phải không?

MaiAnh rất khó giải thích tình trạng thân thuộc giữa nàng với Cha GaThi cho Thân-vương TaLâyRăn hiểu. Vì cho đến nay lý lịch của nàng đối với ông ta nàng vẫn mang cái tên MaLộ. Trong triều đình có lẽ chỉ PhuXê biết rõ lai lịch của nàng. Còn người khác thì chỉ biết nàng mang tên MaLộ hoặc Mai TêLa.

Nàng còn đang lúng túng, chưa biết phải giải thích thế nào với Thân vương TaLâyRăn thì ông ta nói tiếp:

- Ta biết nhiều về vị tu sĩ GaThi. Cũng vì trước kia ông ta làm phụ tá cho chú ta. Người chú ấy hiện đang sống lưu vong.

MaiAnh thắc mắc không hiểu tại sao Thân-vương nói quanh co với mình? Phải chăng ông đã nghi ngờ lý lịch của nàng? Mặc dù tên họ thật của nàng bây giờ không cần phải

giấu, nhưng bấy lâu hành nghề ca sĩ, nàng không muốn mọi người biết nàng là con gái một vị Hầu-tước.

Mặt nàng một thoáng lo âu, Thân-vương TaLâyRăn vờ không lưu ý, bình thản kể:

- Hồi trước nhà cũ của ta ở đường LiLa, hàng xóm của ta là thân quyến của tu sĩ GaThi. Ta còn nhớ... thỉnh thoảng ta gặp đôi vợ chồng trẻ đẹp... Phải thành thật mà nói, trong đời ta chưa hề thấy đôi vợ chồng nào xứng đôi và xinh lịch đến như thế. Người ấy là một vị Hầu-tước, mang cái tên quý tộc ĐờSơNa, nàng có nghe nói đến không?

Ông nhìn xoáy vào mắt nàng khi hỏi. MaiAnh thấy không cần phải giấu giếm ông ta nữa, nên thản nhiên đáp:

- Thiếp là con gái của người ấy.

Rồi nàng hỏi:

- Ngài biết lý lịch của thiếp từ bao giờ?

TaLâyRăn mỉm cười:

- Từ khi Hoàng-đế trao trả tòa nhà ĐờSơNa cho nàng. Mặc dù trên danh nghĩa Hoàng-thượng cấp cho nữ ca sĩ Mai TêLa, nhưng ta bỗng nhớ gương mặt của người xưa với nàng giống nhau như hai giọt nước. Ta mới quyết chắc nàng là con của Hầu-tước ĐờSơNa. Còn lẽ thứ hai là không bao giờ ta tin nàng với cái tên MaLộ. Từ đó ta lấy làm tiếc...

- Ngài tiếc điều chi?

- Ta tiếc vì nàng yêu một người mà lý ra nàng phải thâm thù.

MaiAnh ngẩng mặt nhìn vị Thân-vương, nói giọng oán trách:

- Chính Ngài đã đưa thiếp vào đường oan nghiệt đó, Ngài không nhớ sao?

- Ta làm sao quên được? Bởi thế ta vô cùng ân hận...

Ngừng một lúc với ánh mắt xa xôi... ông nói tiếp với giọng buồn buồn:

- Lỗi ở ta khiến nàng lâm vào mối tình oan trái với NãPhá-Luân, rồi do đó sinh nghề ca kỹ! Ta thật ân hận khổ sở và mãi trách mình.

MaiAnh nở nụ cười cay đắng:

- Ngài không cần phải tự trách mình. Đây chẳng qua là số phận của thiếp. Chính thiếp cũng đã tự trói mình vào đường tình oan nghiệt này. Thiếp cũng biết không nên yêu người ấy, nhưng tình yêu giống như liều thuốc phiện, dù biết hễ mình càng nuốt vào, thể xác và tâm hồn càng bị dày vò cho đến chết!

Thân-vương TaLâyRăn mở miệng định nói... chợt có tiếng kèn báo hiệu giàn nhạc bắt đầu.

Mọi người đều qui tụ về đại sảnh trong bầu không khí im lặng và trang nghiêm.

Rồi từ bên trong hai bóng người từ từ tiến ra... Người đàn ông mặc bộ quân phục quen thuộc. Chính là Hoàng-đế NãPháLuân! Đi bên cạnh ông, người đàn bà trẻ toàn thân đều màu hồng, nét mặt rạng rỡ, dĩ nhiên là Công-chúa Áo, vợ mới cưới của ông ta.

Quan khách trong đại sảnh đều nghiêng mình chào Hoàng-đế và tân Hoàng-hậu.

NãPháLuân dường như không để ý nhìn một ai? Ông đặt vợ ngồi xuống ghế đặc biệt dành cho Hoàng-hậu một cách dịu dàng và hôn trên tay vợ một cách kính cẩn âu yếm, trước khi ngồi xuống chỗ của mình.

MaiAnh đứng cạnh đàn dương cầm, liếc mắt nhìn trộm người yêu... Song người yêu của nàng không nhìn ai! Thỉnh thoảng ông nghiêng mình về phía vợ thì thâm to nhỏ...

Buổi hoà nhạc tổ chức trước bữa đại yến, là lễ dành cho Hoàng-hậu ra mắt các đại thần và ngoại giao đoàn. Dĩ nhiên buổi hoà nhạc này là tổ chức cho Hoàng-hậu.

NãPháLuân vẫn thì thâm to nhỏ, cười cười nói nói với vợ, quên hẳn có thiên hạ chung quanh và cũng quên tuốt cho lệnh trưởng ban nhạc hoà tấu!

Mọi người nóng ruột chờ cái phát lệnh của Hoàng-đế. Riêng MaiAnh đau khổ tột cùng trước cử chỉ quá ư si mê vợ mới của NãPháLuân.

Mãi một lúc sau NãPháLuân mới ra hiệu cho giàn nhạc bắt đầu hoà tấu. Nhạc sĩ già, thầy của MaiAnh đứng ở gốc phòng,

đưa mắt nhìn nàng hết sức cầu khẩn, như van xin nàng hãy bỏ điều phiền muộn mà cất tiếng hát cho nghệ thuật.

Đau khổ vì ghen hờn, vì tủi thân, MaiAnh nhắm mắt lại để không nhìn thấy cảnh gai mắt, miệng nàng mở ra...

Tiếng hát thanh thót len lỏi vào hồn những con người say mê nghệ thuật. Tiếng hát của loài nhân ngư huyền hoặc...

Trong lúc hàng ngàn người nơi đại sảnh ngất ngây bởi tiếng hát lời ca của nữ nghệ sĩ tài hoa Mai TêLa, người được mệnh danh là «nàng tiên kiều diễm» và «Họa mi của Hoàng gia», thì chỉ riêng đôi vợ chồng mới cưới không nghe không thấy gì!

MaiAnh nhắm mắt hát một lúc mở mắt ra nhìn... hy vọng lời ca của mình sẽ làm cho NãPháLuân lưu ý. Nhưng than ôi! Ông ta không còn biết gì ngoài cái hạnh phúc đầy ứ của con người vừa cưới vợ!

Cho nên không những NãPháLuân không nhìn người nữ ca sĩ, mà cũng không biết nàng hát bài gì? Hát lúc nào?

Ông mãi cười cười nói nói với vợ cho đến khi MaiAnh dứt tiếng hát, thiên hạ vỗ tay âm ỉ, Hoàng-đế với Hoàng-hậu mới ngưng cười nói.

Rồi để chứng tỏ mình là người biết yêu nghệ thuật, tân Hoàng-hậu ra hiệu cho ban nhạc thổi khúc nhạc nổi tiếng đương thời là bản «hôn nhân bí mật».

Khúc nhạc này êm dịu hòa nhã, khác với khúc nhạc khi nãy réo rắt dồn dập, nên giọng ca của MaiAnh cũng nhẹ nhàng lướt theo điệu nhạc...

Tuy vậy mà tiếng ca và điệu nhạc vẫn không thu hút được tâm lang và tâm giai nhân!

Bỗng nhiên NãPháLuân nói với vợ điều gì đó... khiến Hoàng-hậu bật cười lớn, lấn át cả tiếng ca của MaiAnh! Quan khách trong đại sảnh đều khó chịu trước thái độ của đôi nhân tình hoàng gia, dù không ai dám tỏ ra.

Giọng cười của công chúa Áo xéo vào tim gan của MaiAnh, lại thêm bộ mặt hí hửng của NãPháLuân cười theo vợ, làm các mạch máu trong người MaiAnh như ứ đọng lại!

Nàng nghĩ:

«Nếu hai người họ muốn yêu đương ân ái với nhau thì bày trò hoà nhạc làm gì? Nàng thấy không cần phải hát gì nữa, nên ngừng tiếng, thản nhiên bước đi...

«Nàng muốn lìa vĩnh viễn chốn này và mãi mãi sẽ không đặt chân đến đây. Nàng sẽ trở về ngôi nhà xưa của cha để chờ đợi cơn thịnh nộ của NãPháLuân đổ xuống đầu nàng. Có thể lính của ông ta sẽ bao vây toà dinh thự ĐờSơNa để lấy đầu nàng, giống như khi xưa họ đã lấy đầu cha mẹ nàng.

«Nàng sẽ chết hay sẽ vào tù, cũng mặc! Miễn sao nàng xa lánh chốn này!

Tác động của nàng bất thành linh, NãPháLuân chưa kịp lưu ý nên MaiAnh bình yên ra khỏi đại sảnh. Chân vừa bước

xuống những bậc thang trước sân thì sau lưng nàng có tiếng gọi hơi hải:

- Đứng lại! Cô Mai TêLa đứng lại!

Nàng nghe tiếng biết là DuRóc, song giả lờ không nghe, chân bước đều đều... DuRóc rượt theo chận bước chân nàng, giọng nói hỏn hển:

- Cô có điên không? Sao có thái độ vô lễ đối với hoàng-thượng. Cô không sợ phạm tội khi quân sao?

- Người có thái độ vô lễ là người đàn bà kia, nói cười một cách vô duyên bất lịch sự.

- Trời ơi, cô dám xúc phạm đến cả Hoàng-hậu nữa à?

- Tôi không biết Hoàng-hậu nào khác, ngoài Hoàng-hậu HoaPhi có đức Giáo Hoàng chứng dám. Còn người đàn bà đó tôi không muốn biết là ai. Ông hãy trình với chủ ông như vậy!

Trong cơn điên vì ghen, vì bị khinh khi, nàng bắt chấp tất cả không còn biết sợ gì nữa! Cõi lòng nàng đã chết, thân xác này có quý báu gì mà tiếc rẻ bảo trọng? NãPháLuân đã đâm vào tim nàng trăm vạn mũi gươm, làm nàng đau thương tan nát. Giờ NãPáLuân muốn lấy đầu nàng cũng là việc thừa. Nàng sợ gì chứ?

Giọng nàng lạnh băng băng, vẻ mặt bướng bỉnh lì lợm... Cái lì lợm của con người ở bước đường cùng !

DuRóc tuy có giận vì giọng nói ngang ngược của nàng, nhưng ông thấy thương hại nên giữ tay nàng, ôn tồn nói:

- Tôi nghĩ, cô muốn nói lời gì với Hoàng-thượng khi gặp Ngài cô tự nói. Còn tôi, tôi chỉ làm phận sự theo lệnh trên là hướng dẫn cô vào văn phòng để một lúc nữa Hoàng-thượng tiếp kiến cô.

- Tôi đã là tù nhân?

- Hiện tại cũng có thể là chưa. Nhưng...

Câu trả lời của DuRóc đỡ chùng cũng đủ cho MaiAnh thâm hiểu hậu quả bữa nay phải to lớn.

«Nhưng ở vùng trời tự do mà vẫn bị khổ vì tình phụ, vì sự hãm dọa của PhanXi, vì bao điều phiền nhiễu khác... thà vào tù càng đỡ khổ hơn!»

Nàng nghĩ thế nên trong dạ chẳng nao núng trước viễn ảnh tội tù!

Nàng theo chân DuRóc trở vào cung điện và được hướng dẫn tới một phòng kín đáo, ở đó có người lính gác, vai mang súng.

MaiAnh nghe DuRóc căn dặn người lính không được để bất cứ ai tiếp xúc với MaiAnh và cũng không cho phép nàng ra khỏi phòng.

Nghe mấy lời DuRóc căn dặn, MaiAnh cười buồn, hỏi:

- Tôi thấy rõ, tôi đã là tù nhân phải không?

Nàng nói bằng giọng chấp nhận, không sợ hãi, không oán hờn.

DuRóc đáp xuôi:

- Tôi không nghĩ cô đã là tù nhân. Nhưng tốt hơn cô nên sắp sẵn lời phải chăng để chốc nữa sau buổi đại yến cô sẽ gặp mặt Hoàng-thượng.

Dứt lời DuRóc bước đi một mạch.

Còn lại một mình trong phòng MaiAnh hồi nhớ gian phòng này nàng có tới một lần khi NãPháLuân giới thiệu HamLinh để gửi gắm nàng.

Nhớ đến bạn, MaiAnh chợt nhớ mấy lời HamLinh căn dặn: «gặp con thịnh nộ của Hoàng-thượng thì nên trầm tĩnh, cười nói dịu dàng tự nhiên, sẽ hạ được cơn nóng giận của ông ta. Tránh cử chỉ và lời nói làm ông ta bực mình nổi điên».

Lời của bạn như văng vẳng bên tai... giờ phút này rất hữu ích cho nàng. Nàng tự dặn lòng sẽ hết sức trầm tĩnh và an tâm chờ đợi cơn thịnh nộ của người tình...

* *

Thời gian trôi qua... một giờ, hai giờ, ba giờ... Trời đã quá khuya, mọi người chắc tung bùng dự tiệc từ lâu rồi! Còn nàng ngồi đây bơ vơ...

Gian phòng này là phòng làm việc của NãPháLuân vào những buổi tối, hoặc trong những ngày nghỉ. Bàn giấy và

những dụng cụ văn phòng, hồ sơ, giấy tờ... Tất cả các thứ cũng gọi cho nàng hình ảnh của người tình yêu dấu.

Nàng cầm ngọn bút lông ve vuốt... mừng rỡ đến tay chàng nắm lên đó... Chiếc ghế nọ là chỗ chàng ngồi, lưng chàng tựa vào đó... Bàn viết này đã từng làm bạn với chàng nhiều năm và đôi tay của chàng chắc cũng trăm vạn lần đặt lên?

Nàng nhắm mắt lại tưởng chừng người tình đang ngồi đó... đang viết những dòng thơ lai láng diễm tình. Tai nàng nghe văng vẳng tiếng thủ thi của chàng độ nào:

«Ái khanh có biết ta yêu ái khanh nhất trên đời này không? Nàng là nàng tiên của ta! Là chim họa mi của ta! Là nữ thần tình ái... Ta cưới vợ là cưới cho quốc gia, chứ người ta yêu là ái khanh...»

Những lời nói đó thử hỏi có đúng sự thật không?

Lòng nàng như gặp trận cuồng phong, tâm tư nổi chìm như lượn sóng ba đào!

Trời ơi! Ái tình là chi? Yêu đương làm chi? Tại sao con người phải có tình yêu mới sống được? Tại sao nàng không thể yêu người khác, hay nhiều người khác như HamLinh? Tại sao chàng sớm quên lời hứa hẹn yêu đương? Phải chăng chàng đã không còn yêu nàng nữa?

Nàng sợ hãi mở mắt ra... vì không dám tưởng đến người yêu không còn yêu mình.

Ánh sáng bên ngoài không còn gay gắt. Nàng xem giờ thì biết đã hơn 4 giờ trưa. Giờ này buổi ra mắt của Hoàng-hậu chắc đã tan từ lâu? Quan khách chắc đã ra về hết. Nhưng tại sao NãPháLuân vẫn chưa muốn tới gặp nàng?

Từ sáng đến giờ nàng không có một hớp nước, một thoải bánh mì, trong bụng đói meo! Gian phòng này tuy không phải là nhà tù, song còn tệ hơn nhà tù! Nàng thấy rõ NãPhá-Luân cố ý hành hạ nàng, muốn nàng cùng cực đau khổ vì chờ đợi, vì đói khát!

Nàng nằm ngã người trên ghế, mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm:

«- Nếu Hoàng-thượng muốn thiếp chết, thiếp sẽ chết cho vừa lòng Hoàng-thượng. Nhưng xin hãy nhớ rằng, dù thiếp ở đâu, phương trời nào, thế giới của loài người hay thế giới của âm hồn ma quỷ, thiếp vẫn mãi mãi yêu chàng.»

Nước mắt nàng đổ dài trên má! Một lúc nàng thì thào nói thêm:

«- Thiếp yêu chàng không vì ngôi vị của Hoàng-đế, cũng không vì bạc tiền. Tình yêu này không thể giải thích được, nên không thể quên dễ dàng!»

Trong cơn mòn mỏi đợi chờ, chập chờn nửa tỉnh nửa mê MaiAnh thấy mình và NãPháLuân đi săn bắn. Cả hai dong ruổi trên lưng ngựa xuyên qua cánh rừng già. Đoàn người phụ săn với đàn chó đi bọc ngược chiều để lừa thú. Hộ vệ quân cũng được lệnh đứng phía sau.

Bấy giờ giữa rừng rậm chỉ còn NãPháLuân và nàng theo dấu một con nai. Nó chạy nhanh quá, NãPháLuân rượt theo phía trước, MaiAnh phóng ngựa đuổi theo, nhưng phút chốc nàng không còn thấy người yêu ở đâu?

Nàng dừng ngựa đảo mắt nhìn quanh... Nhưng rừng sâu chỉ có cây cỏ giây lá chằng chịt, không biết phương hướng nào tìm chàng?

Nàng lắng nghe đoàn phụ sấn ở hướng nào để quay về lối cũ, nhưng dường như giữa rừng thẳm không còn ai, ngoài nàng với ngựa của mình?

Nàng bị bỏ rơi giữa chốn hoang vu, đi quanh quẩn vẫn không tìm được lối ra, bụng đói meo, người mệt lã...

Nàng xuống ngựa, ngồi tựa lưng nơi gốc cây nghỉ sức. Thành linh một con beo từ bụi cây nhảy ra đá vào người nàng một cú...

Nàng giật mình mở mắt ra, mới biết là chiêm bao! Và cú đá con beo chẳng qua là tay của NãPháLuân đập lên mình nàng để gọi thức.

NãPháLuân khinh tay đứng đó... hất hàm nói:

- Khá khen cho nàng dám tỉnh bơ nằm ngủ, chẳng sợ gì ta!

Giọng nói nghiên nghiên rờn rợn...

MaiAnh đã tự dặn lòng không sợ hãi bán loạn trước cơn thịnh nộ của ông ta. Và chẳng nàng vốn tính bướng bỉnh, chưa

bao giờ bản loạn trước vũ lực. Nàng chỉ bản loạn trước ái tình thôi!

Nàng bình tĩnh ngồi dậy, nhỏ nhẹ nói:

- Vì ông Thống-chế có bảo: «Lâu lắm Hoàng-thượng mới tới» nên thiếp ngủ một lúc cho qua thời gian.

NãPháLuân những tưởng sẽ gặp MaiAnh với nét mặt tái xanh sợ hãi, đôi mắt đỏ hoe vì khóc. Nào ngờ thái độ của nàng có vẻ tỉnh bơ như không, khiến ông không có cơ quát tháo, trở mặt nhìn sượng nàng.

MaiAnh liền rời chỗ ngồi, quỳ trước mặt NãPháLuân nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp chờ Ngài ra lệnh.

Nàng nói bằng dáng điệu hết sức tự nhiên, trên môi hé nhẹ nụ cười.

NãPháLuân không nói gì, đứng quay mặt ra cửa sổ... cố tìm một một lời nói, một cử chỉ hung hăng. Nhưng đối phương dịu dàng mềm mỏng làm ông cụt hứng, đành âm ừ nói:

- Nàng giải thích cho ta rõ, vì cơ nào dám bỏ đi và có thái độ vô lễ với ta và Hoàng hậu? Trừ phi nàng điên! Hãy mau nói lời xin lỗi ta và «Hoàng hậu của nàng».

Vì NãPháLuân nói «hoàng hậu của nàng» nên máu nóng trên người MaiAnh dồn lên mặt. Nàng đứng phắt dậy, bướng bỉnh nói:

- Tại sao thiếp phải nói lời tạ lỗi, khi mà chính mình bị sỉ nhục?

Câu nói của nàng giúp NãPháLuân có cơ hội nổi nóng. Ông quát lên:

- Nàng nói sao?

- Thiếp bị người ta xem thường nhân phẩm nên phản đối bỏ đi. Chỉ có thể thôi!

- Nhân phẩm của nàng là gì? Nàng quên mình đang đứng trước mặt một vị hoàng-đế à? Nàng đến hát là do lệnh của ta, để giải trí cho ta và đáng tối cao của nàng.

MaiAnh mím môi hỏi gặng:

- Đáng tối cao của thiếp là ai? Nếu là bà vợ của Ngài, một ngàn lần thiếp cũng không thêm đặt chân lên chốn này.

NãPháLuân nổi giận:

- Nàng tưởng uy quyền của ta không đem nàng đến đây được sao?

- Hoàng-thượng có thể dùng quyền uy bắt thiếp đến đây, nhưng không thể bắt thiếp hát! Thử hỏi dư luận sẽ nghĩ sao khi thấy nhân tình của hoàng-đế bị lính phòng kè đi sáng nay? Đã vậy đối với các giáo-chủ Ngài tỏ vẻ ngạo mạn, y như Ngài không coi Trời Chúa ra gì!

Câu chỉ trích của nàng không khác gì đổ xăng vào lửa! NãPháLuân như điên tiết, rống lên như con thú dữ:

- Người dám chọc giận ta? Kẻ nào dám chỉ trích chống đối ta, sẽ bị hình phạt! Ta sẽ bỏ tù người, giết chết người, nếu người khiêu khích ta!

Những lời nói phụ phàng của người yêu làm MaiAnh tê tái không thiết sống nữa! Nàng cứng cổ nói:

- Hoàng-thượng muốn giết muốn giam là quyền của Ngài. Chỉ có điều vì Ngài muốn báo thù những Giáo-chủ không chấp nhận cuộc hôn nhân của Ngài, Ngài đổ lên đầu kẻ yêu Ngài thì quả là một sự trả thù phi lý!

- Người dám giúp kẻ chống đối ta đào tẩu là có tội, người hiểu chưa?

- Cũng vì người ấy là nghĩa phụ của thiếp, người đã cứu thiếp khỏi tội bay đầu năm xưa nên thiếp phải trả ơn cứu tử.

- À, té ra tên Giáo-chủ người Ý đó là cha đỡ đầu của người? Nhưng dù hấn là gì gì của người chẳng nữa, một khi hấn dám chống đối ngôi vị của ta, hôn nhân của ta... thì hấn là kẻ thù của ta! Phần người, nếu người muốn sống hãy quỳ dưới gối hoàng-hậu của ta mà xin tha tội.

MaiAnh nghênh mặt đáp:

- Không bao giờ! Bỏ giam thiếp hay chặt đầu thiếp, nếu Ngài thích thì cứ làm! Kẻ này quyết không quỳ trước người đàn bà đó.

Bấy giờ vẻ mặt của NãPháLuân bùng bùng sát khí. Ông ta tung mình đến bên nàng như muốn phanh thây xé thịt nàng ra, miệng thét lên:

- Ta biết ngươi nổi cơn điên về việc ta cưới hoàng-hậu. Ngươi đúng là một con điên! Ngươi quả thật điên rồi!

Con thịnh nộ dường như không kiềm chế được, NãPháLuân vung tay nắm vai MaiAnh giục dặc. Nàng mất thăng bằng ngã nhào.

Nước mắt lưng tròng, MaiAnh gắng gượng ngồi dậy, tức tử nói:

- Phải! Thiếp điên! Nói đúng ra thiếp đã điên dại nên mới yêu Ngài và tin tưởng lời nói của Ngài. Té ra lời nói, lời hứa hẹn của một vị hoàng-đế không có giá trị gì! Ngày nào Ngài từng nhủ với thiếp: «ta cưới vợ cho quốc gia, chớ người ta yêu là ái khanh». Giờ đây bộ mặt si tình của Ngài với người ấy cũng chứng minh được những lời trước kia là giả dối. Trong khi Ngài quỳ lụy dưới chân người đàn bà kia để ve vãn tình yêu, thì thiếp quần quai đau khô vì yêu Ngài! Vậy mà Ngài nở ra tay hành hạ, thiếu điều giết chết đi cho khuất mắt!

Ngừng một giây để lấy hơi, MaiAnh nói tiếp:

- Khổ một điều đáng lý thiếp phải hận thù Ngài, cũng như đã hận thù những tên đàn ông khác. Nhưng không! Thiếp biết Ngài phụ bạc mà vẫn tiếp tục yêu Ngài. Vậy Ngài hãy trừng phạt hãy giết thiếp đi, cho xong đời một kiếp má hồng phận bạc.

Nàng muốn trút hết những uất ức, vì nghĩ rằng hôm nay là buổi sau cùng trong đời, những uẩn trọng trong lòng quyết nói ra cho hết, để khi xuôi tay nhắm mắt linh hồn không đến nỗi uất hận không tan.

NãPháLuân là con người kiêu ngạo, nóng tính, chưa hề khuất phục trước kẻ nào. Nhưng hôm nay trước một người liều mạng muốn chết để được giải thoát những đau khổ vì yêu mình, ông ta bối rối, không biết xử trí ra sao?

Trong đời NãPháLuân đặt danh vọng trước tình yêu. Việc cưới công-chúa Áo cũng là bước tiến của ông trên đường chinh phục những quốc gia còn lại của Âu Châu. Ngày xưa ông cưới hoàng-hậu HoaPhi cũng vì muốn mượn con đường tiến thân.

HoaPhi là goá phụ của một bá-tước giòng quý phái. NãPháLuân lúc ấy chỉ là một tướng vô danh, cũng như trăm ngàn tướng lãnh khác thời loạn lạc. Kết hôn với HoaPhi, một người đàn bà thuộc giới quý tộc, tên tuổi ông lên như điều, cho đến chức Đế!

Đối với hoàng-hậu HoaPhi ông không những chỉ mang mối nợ tình, mà còn ơn với nghĩa nữa! Vậy mà chỉ vì nghiệp Đế, ông vẫn bỏ HoaPhi!

Thế mới biết con người này tuy đa tình, song lại hiếu danh vọng. Mong của ông là mong lấp biển vá trời, bá chủ thế giới!

Một người như thế không thể vì giọt lệ giai nhân mà khuất phục được!

Dù sao ông cũng không thể dùng võ lực với MaiAnh, tuy ông không muốn nhượng bộ chịu thua nàng.

Ông bấn loạn vì ở thế kẹt, chưa biết xử sự ra sao? Chỉ biết trôn mắt nhìn người đàn bà ngồi phệt dưới đất, thần sắc bơ phờ, nước mắt ràn rụa... dung nhan tuy thiên kiều bá mị, nhưng giây phút này trông thật thảm hại đáng thương.

Sợ lòng mình mềm yếu, NãPháLuân ngoảnh mặt hướng khác không dám nhìn MaiAnh, đúng vừa lúc cánh cửa phòng thình lình mở ra... Một bóng hồng tròn trịa xuất hiện và một giọng nói hơi cứng của một người ngoại quốc nói tiếng Pháp:

- Nã Nã! Chàng làm gì ở đây? Em không thích chàng nổi giận đâu nhé?

MaiAnh nghe giọng nói, quay mặt nhìn người đàn bà làm hoàng-hậu, vóc dáng trông chẳng xứng là một vị công-chúa tí nào! Nàng tự hỏi:

«- Một người như thế sao người yêu của nàng có thể si mê?»

Trong khi ấy, công-chúa Áo thấy MaiAnh ngồi phệt dưới nền nhà, mặt mũi bơ phờ, mi còn đọng lệ... liền nũng nịu hỏi chồng:

- Chàng đánh cô ta à? Vì có gì chàng làm vậy?

NãPháLuân vội cải chính:

- Không đâu! Ta đâu có đánh cô ta làm chi? Ái Khanh ra ngoài chờ ta nhé? Để ta dàn xếp chút việc với cô gái này, rồi ta sẽ đến với ái Khanh ngay nhé, ái Khanh yêu quý của ta.

Ông vừa nói vừa dìu vợ đi ra khỏi phòng.

MaiAnh nhìn đôi vợ chồng hoàng gia... Chồng thấp, vợ cao, lối săn đón nịnh nọt của NãPháLuân, vẻ nũng nịu của công-chúa Áo... Cử chỉ của cả hai lộ bịch một cách buồn cười!

Nàng ngậy người nhìn theo họ, lòng chua chát quên cả việc đứng lên!

* *

Ít phút sau NãPháLuân trở lại phòng sắc mặt đã thuận nhận. Ông thở ra một tiếng rồi nói MaiAnh:

- Nàng đứng dậy đi!

Giọng nói lần này không còn giận dữ! Sau câu nói ông nhìn nàng một thoáng với ánh mắt dịu dàng.

MaiAnh ngoan ngoãn đứng lên, muốn tỏ đôi lời hối tiếc. Nhưng NãPháLuân khoác tay bảo:

- Không! Nàng đừng nói gì nữa! Nàng nói nhiều chỉ gây phần nộ trong lòng ta, chớ chẳng ích gì cho nàng. Lúc ta nóng giận, ta có thể giết chết nàng, rồi có khi ta sẽ ân hận suốt đời. Bởi vì... dù cho nàng không tin, dù ta không thể gằn gửi nàng

nữa, ta vẫn mãi mãi yêu nàng. Có những việc mà nàng không thể hiểu được ta!

Một lời nói êm đẹp thoát ra từ cửa miệng người yêu giải tỏa bao nhiêu khốn khổ trong lòng MaiAnh. Bây giờ không những nàng hết hờn giận, mà còn nghe yêu chàng hơn thêm.

Nàng tiến tới mấy bước... như muốn nhủi vào lòng người yêu để khóc thật nhiều, để rửa rỉ những lời ân hận hối tiếc... Nhưng NãPháLuân vội vàng bước thụt lùi và nghiêm giọng nói:

- Không! Nàng đừng đến gần ta! Bây giờ ta không có quyền cùng trong vòng tay người đàn bà khác. Nàng nên hiểu như vậy! Những gì xảy ra khi này, thôi hãy quên đi và chớ để trong lòng. Ta còn bổn phận đối với quốc gia và bổn phận làm chồng với hoàng-hậu. Ta đi đây! CôngTăng sẽ đến đây ngay để đưa nàng về nhà.

MaiAnh ngược mắt thoáng khỏ nhìn người đàn ông mà từ đây nàng không được xem như người tình nữa! Buổi gặp gỡ hôm nay là buổi tận mặt sau cùng. Rồi mai kia mỗi người một lối... Chàng quang vinh trong ngôi vị Đại-đế, còn nàng âm thầm trong kiếp sống lẻ loi!

NãPháLuân rời khỏi phòng với bước chân nặng chịch! Cõi lòng của người hùng chiến trận nào phải sắt đá cho cam? Dứt tình với một giai nhân có lẽ còn khó hơn trăm trận chiến trường! Bởi vì cuộc tình nào cũng để lại dấu vết, thì trái tim của một đại đế đa tình dễ gì không thổn thức buổi chia tay?

Người ấy đi rồi MaiAnh còn lại với cõi lòng trống rỗng và buồn tênh!

Kỷ niệm những ngày hạnh phúc bên nhau tuy ngắn ngủi, mà đậm đà. Giờ đây chỉ biết ôm thương nhớ để tương tư sâu hận cho mỗi mòn hồn xác!

Trời ơi! Phải biết yêu là khổ đau dường ấy... thì buổi đầu thù ghét có hơn không?

Khi xưa nàng đã từng thù ghét NãPháLuân theo lời giáo huấn của dì HuệLi. Trời xui đất khiến lại yêu người ấy qua hình ảnh của một Sạc ĐờNi, gây nên mối tình oan trái gỡ mãi không ra!

Nàng thần thờ nhìn bóng đêm lùa vào phòng qua khung cửa sổ... Bỗng nàng có cảm tưởng như trời đất quay cuồng đảo lộn, rồi tim nàng như muốn ngưng đập.

Nàng ngã chúi nhủi đứng vào lúc một người từ ngoài bước vào, chạy đến chụp nàng dìu ngồi xuống ghế.

MaiAnh ngược mặt lên định nói lời cảm ơn, chợt nghe dạ dày khó chịu buồn nôn, mặt mày tái mét...

Người mới đến đặt nàng nằm trên ghế dài và cuống cuống hỏi:

- Phu nhân có sao không?

MaiAnh đáp bằng giọng mệt nhọc:

- Cảm ơn CôngTằng! Tự nhiên ta thấy chóng mặt, buồn nôn và nghe mệt ở tim. Ông làm ơn tìm bác sĩ gấp cho ta. Chắc ta chết quá!

CôngTăng chạy đi, nhưng trở lại với tách trà nóng rồi nói:

- Phu nhân uống chén trà này tất phải đỡ. Tôi nghĩ, chắc phu nhân không có bệnh chi. Với triệu chứng phu nhân vừa kể chắc là có... tin mừng.

Tuy ngoài miệng nói hai tiếng «tin mừng», nhưng sắc mặt người hầu cận của NãPháLuân buồn thiu!

MaiAnh chợt nhớ kinh nguyệt của mình bế tắt hơn tháng nay. Với triệu chứng này điều ước đoán của CôngTăng chắc đúng sự thật!

Nàng khép mắt nín lặng một giây, trong lòng không biết nên buồn hay vui?

Ai ngờ trong phút vĩnh biệt ái ân với người tình, lại mang hậu quả của những lần ân ái cũ?

Trong bụng nàng hiện mang một hài nhi. Đứa nhỏ là giọt máu của một Đại-đế quyền uy, nhưng vì mẹ nó xấu số nên không được mang tên của giòng họ vương tước!

Mắt nàng mở ra... nhưng nàng thấy gian phòng mờ ảo, vì những giọt lệ tủi hờn cho phận bạc hồng nhan!

* * *